

ting, som godt kan bruges sammen med en masse andre forskellige initiativer.

Fru Christine Antorini sagde, at der er brug for et miks af tiltag. Ja, det er der så sandelig. Det eneste, der ikke er brug for, er, at vi bare læner os tilbage og siger: Giv tid, giv tid! Der skal nok ske noget på et eller andet tidspunkt. Det er vi ikke så sikre på at der gør.

Vi synes også, det er vigtigt, som fru Lise Hækkerup sagde, at der både på uddannelses-siden og på ledelsessiden kommer kvindelige rollemodeller, som beskriver, at det kan være spændende, morsomt og berigende at beskæftige sig med forskning på højt plan og modtage priser og være trendsættende for en udvikling og være rollemodel for de yngre kvinder.

Vi synes også, det er godt, at vi nu får udviklingskontrakter på universiteterne, hvor man kan sætte sig nogle ligestillingsmål, så universiteterne bliver tvunget til at tænke i de baner og spørge: Hvad skal vi gøre inden for dette område for at få flere kvinder frem fra de laveste niveauer og højere op i systemet? Hvad skal vi gøre for at få kvinderne til at søge de stillinger, som vi faktisk også gerne vil give dem?

For kvinderne jo er kvalificerede. Problemet er jo ikke, at der ikke er kvalificerede kvinder. Problemet er, at de kvalificerede kvinder ikke søger de stillinger, som de er kvalificerede til, og at de ikke får dem, når de faktisk søger dem.

Der er også mulighed for at lave bredere stillingsopslag, sådan at de ikke blot bliver målrettet mod en bestemt person, som selvfølgelig ligner dem, der sidder i ansættelsesudvalget, som måske ofte kun indeholder mænd.

Så der er masser af initiativer, man kan tage, og vi synes fra radikal side ikke, at man skal være berøringsangst over for nogen af de initiativer, der kan tages. Alt skal prøves, og alt skal forsøges. Det eneste, der ikke duer, er blot at give tid.

Søren Kolstrup (EL):

Ønsket om større kvindelig repræsentation er, så vidt jeg og Enhedslisten kan se, og som det fremgår af debatten i dag, betinget af tre klassiske grunde.

Den ene, der har været nævnt her i dag, knytter an til det, som forskningsministeren talte om, nemlig at der hos kvinder ligger et forskerpotentiale, og jeg mener, at fru Lise Hækkerup talte om, at der er en intelligensreserve hos kvinder.

Disse argumenter peger jo mod, at det er nødvendigt at bruge de ressourcer, der er hos det kvindelige køn: Her er uudnyttede ressourcer, her er en talentmasse, og hvis denne realiseres, vil det faglige niveau alt i alt blive højere og til gavn for alle! Og der kan man sige, at her er vel tale om sådan et effektivitetsargument, der passer pænt sammen med, at: jamen vi er vel sådan set alle sammen glade for, at bruttonationalproduktet stiger lidt, også ved hjælp af kvinder. Det er det argument, der også har været anvendt, når vi ville have ligestilling inden for uddannelsessystemet, og det er et argument, som jo kan virke meget rimeligt.

Altså, det andet argument, der har været nævnt her i dag – jeg synes ikke, det har været betonet så meget igen – er jo, at samfundet bliver rigere og mere alsidigt, hvis begge køn repræsenteres i forskningen. Mænd er bærere af et sæt værdier og kvinder af et andet, og hvis der kommer flere kvinder ind, jamen så er de rollemodeller for nye kvinder, så stimulerer man et kvindeligt miljø, og så kommer der altså en ny acceleration. Det argument er jo meget rimeligt, for man kan ikke skjule, at ethvert køn arbejder på baggrund af sin egen intuition og sine egne erfaringer. Det kunne man vel kalde værdiargumentet.

Men så er det sidste argument, jeg tror, det var fru Lise Hækkerup, der talte om demokratiargumentet, retfærdighedsargumentet, og det kan vi socialister jo, vi kan jo det her med, at alle skal have lige muligheder – køn og klasse.

Jeg mener, at de tre synspunkter kan supplere hinanden, men jeg synes også, det er vigtigt at sige, at det er det sidste argument, der må være altafgørende for en socialist.

Det springende punkt er, hvad vi kan gøre. Positive særbehandlinger har været nævnt som et redskab. Det er selvfølgelig ikke løsningen. Løsningen er dybest set, at det enkelte køn, kvinder, organiserer sig, danner netværk – det er vist sådan, det hedder i 1990'ernes sprog. Tidligere ville man vel nok sige, at det er vigtigt at nedbryde magtstrukturer og mekanismer, der hindrer en fri udfoldelse på egne præmisser.

Men hvordan kan man skabe rammer for, at kvinder kommer frem? Positiv særbehandling har været nævnt. 40 øremærkede professorater til kvinder løser jo selvfølgelig ikke de reelle problemer. Enhedslisten synes nok, at det er et for elitært udgangspunkt. Vi foretrækker, at hvis man anvender positiv særbehandling, at